

også et særligt problem med søfolkene i udenrigsfart, hvis hyre var blevet mindre værd efter devalueringen.

Lovforslagene var korttidsforanstaltninger, der måtte følges op af en permanent udbygning af pris- og avancelovgivningen. En af de væsentligste inflationskilder var stigningen i jord- og ejendomspriserne, og det kunne forhåbentlig forventes, at regeringen ville fremskynde arbejdet med forslag til nye jordlove. Som øjeblikkeligt virkende foranstaltninger burde på dette område gennemføres noget, der svarede til avancestoploven, og enten et stop for tillægslån eller en særavgift på sådanne lån. Aksel Larsen pegede tillige på lempelser i kreditpolitikken, selektive rentenedsættelser og differentierede afskrivningsregler som egnede midler til at forbedre danske eksport-erhvervs konkurrenceevne.

Yderligere bedring af statsfinanserne kunne nås ved besparelser, og Aksel Larsen pegede her især på de militære udgifter.

Hilmar Baunsgaard (RV) fandt, at der ved første betragtning kunne være en delvis logik i at lade lovforslaget om bortfald af en dyrtidsportion ledsage af lovforslaget om ekstraskat, men hvis det, der tilstræbtes, var, at ingen fik en indtægtsforøgelse som følge af devalueringen, var ekstraskatten hverken retfærdig eller rimelig, idet den ramte også dem, der havde fået tab som følge af devalueringen. Tre grupper nævntes som eksempler herpå: selvpensionisterne, landbruget og de, der var omfattet af loven om avancestop. Den foreslåede lovgivning var ikke sagligt forsvarlig.

Skulle den økonomiske situation afbalanceres, var det nødvendigt at lade statens budget bidrage. Det var ikke holdbart, at man i en situation med stagnation i eksporten og tilbagegang i beskæftigelsen lod de offentlige udgifter lægge beslag på hele produktionstilvæksten. Fra det radikale venstres side var man rede til at se på statens budget og lade såvel civile som militære udgifter indgå i vurderingen. Så længe regeringen ikke gjorde dette, var det næsten ligegyldigt, hvad den ellers ville gøre: der ville fra de offentlige budgetter udgå en tendens til yderligere omkostningsstigninger og yderligere inflation. Hvis man ikke fra regeringens side havde været så afvisende over for disse tanker, var det ikke sikkert, man nu havde befundet sig i den tvangssituation at skulle foreslå en ekstraskat, hvis urimelighed alle kunne se.

Niels Westerby (LC) fremhævede, at den britiske devaluering med ét slag havde gjort Danmark 600 mill. kr. fattigere, men derudover befandt Danmark sig allerede på devalueringstidspunktet i betydelige økonomiske vanskeligheder med stigende arbejdsløshed, betydelige valutatab, rekordhøjt renteniveau og kraftige stigninger i pris- og omkostningsniveau. Kronenedskæringen havde medført øjeblikkelig fordele for eksporten, fordele, der imidlertid hurtigt kunne blive slugt af pris- og omkostningsstigninger. Når der skulle sættes ind over for disse vanskeligheder, måtte hovedopgaven være at holde igen på pris- og omkostningsstigningerne.